

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1233	Ἀκάθιστος Ὕμνος 10 Μαρτίου 2006	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	------------------------------------	---

Τὸ μεγάλο ἀμάρτημα!

Η Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, μοιάζει μὲ οὐρανό. Ὅπως ὁ φυσικὸς οὐρανὸς ἔχει ἥλιο, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικό της ἥλιο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν «*Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης*» (ἀπολ. Χριστου.). Ἀστέρια τῆς εἶνε οἱ ἅγιοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ἀσκηταί, οἱ ὁμολογηταί. Καὶ σελήνη εἶνε ἡ Παναγία.

Ἡ Ἐκκλησία μας προσκυνεῖ τὸν ἥλιο - Χριστό, τιμᾷ τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ περισσότερο τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Πρὸς τιμὴν τῆς ἔχει τὶς λεγόμενες θεομητορικὲς ἑορτές (τὸ Γενέσιον, τὰ Εἰσόδια, τὸν Εὐαγγελισμόν ποῦ σὲ λίγες μέρες θὰ ἑορτάσουμε, καὶ τέλος τὴν Κοίμησιν). Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία μας τώρα τὴν ἁγία καὶ μεγάλη τεσσαρακοστή, κάθε Παρασκευῇ, μᾶς καλεῖ νὰ ψάλουμε στὴν Παναγία τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον, τοὺς Χαιρετισμοὺς.

* * *

Τί εἶνε οἱ Χαιρετισμοί; Εἶνε ἓνα ποίημα, ἀφθαστο ἀριστούργημα τοῦ πνεύματος. Ἄλλοι ἄς θαυμάζουν ἄλλα, ἐγὼ θαυμάζω τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον. Ποιητὴς του ποιὸς εἶνε; Ταπεινὴ ψυχὴ ὁ συνθέτης του, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες τῆς ἐπιστήμης μένει ἄγνωστος.

Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶνε μιὰ ἐπανάληψις τοῦ πρώτου ἐκείνου «*χαῖρε*» (Λουκ. 1,28) ποῦ ἀπηύθυνε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον. «*Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α). Τὸ «*χαῖρε*» ἐκεῖνο στὸ ποίημα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται —μετρησθε— ἑκατὸν σαραντατέσσερις (144) φορές! Ὁ ποιητὴς βρίσκεται σὲ ἐκστασι, δὲν πατάει στὴ γῆ. Σὰν κορυθαλλὸς ὑψώνεται στὰ οὐράνια, κι ἀπὸ 'κεῖ ὁ ὕμνος του ἐκχύνεται σὰν καταρράκτης. Ἀθάνατος αὐτὸς ὁ ὕμνος· ἐνῶ πέρασαν 1.300 χρόνια, ἐξακολουθεῖ νὰ δονῆ τὶς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων.

Ὁ ποιητὴς παίρνει εἰκόνες καὶ παραδείγματα ἀπ' ὅλη τὴ φύσιν· μῆλο, ρόδο, κρίνο, θυ-

μίαμα, ἄστρο... ὅ,τι ὠραῖο ἔχει ὁ κόσμος, τὸ ἀποδίδει στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Αὐτὸ εἶνε δεῖγμα **ἀγάπης** πρὸς τὸ ὑμνούμενον πρόσωπο. Βλέπετε τὴ μάνα; ἀγαπάει τὸ παιδί της ὅσο ἄσχημο καὶ νά 'νε καὶ τὸ στολίζει μὲ μύρια ὀνόματα καὶ ἐπίθετα. Ἔτσι καὶ οἱ ὀρθόδοξοι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν Παναγία τὴν στέφουν μὲ τόσα ποιητικὰ ἄνθη.

Ποιός, ἀδελφοί μου, τὰ καταλαβαίνει σήμερα αὐτά; Νιώθουμε τὴ στοργὴ τῆς μάνας, τὴν ἀγάπη μεταξὺ ἀδελφῶν, τὸ σύνδεσμον τῶν φίλων, τὸν ἔρωτα τὸ γήινο τοῦ ἀνδρογύνου — ἀν διαβάσετε ἐπιστολὰς τῶν ἐρωμένων κι ἀκούσετε τὰ **τραγούδια** τους, θὰ ντραπήτε καὶ θ' ἀηδιάσετε. Αὐτὰ τραγουδάει ὁ κόσμος. Πέστε μου τί τραγουδάτε, νὰ σᾶς πῶ τί εἶστε. Ὡ γενεὰ τῶν Ἑλλήνων! ἔψελνες ἄλλοτε ὠραῖα τραγούδια· τώρα; Μέρα - νύχτα ἀκούγονται τραγούδια αἰσχρά. Ἔχουμε πέσει χαμηλά. Δὲν εἴμαστε ἀετοί, ποῦ πετοῦν στὰ ὕψη, σὰν τὸν ἀνώνυμο ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου.

* * *

Ἐὰν ἓνας μῆν μέσα στὸ ναὸ κι ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ πληθος τὰ ἐπίθετα, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζουμε τὴν Παναγία, ἴσως σκανδαλισθῆ καὶ πῆ: —Αὐτὰ ἀρμόζουν μόνο στὸ Θεό. **Θεὸς λοιπὸν εἶνε ἡ Παναγία;**... Τί ἀπαντοῦμε;

Οἱ ὀρθόδοξοι δὲν ἔχουμε τὴν Παναγία Θεό. «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειπ.). Κι ὅπως λέει ὁ ὕμνωδός, **ἡ Παναγία εἶνε ἄστρο, ὄχι ἥλιος** (Ἀκάθ. ὕμν. Α5α'). Εἶνε ἄστρο «*εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον*» (θ' ὠδή). Εἶνε ἀκτὶς καὶ ὄχημα «*Ἥλιου τοῦ νοητοῦ*» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ' ζ' ὠδή).

Ἐμεῖς δὲν θεοποιοῦμε τὴν Παναγία. **Οἱ ἀρχαῖοι** πρόγονοί μας λάτρευσαν γυναῖκες ὡς θεές (τὴν Ἥρα, τὴν Ἀφροδίτη, τὴ Δήμητρα, τὴν Ἀθηνᾶ), ποῦ ἐφαντάζοντο πὼς κατοικοῦν στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου. Ὅχι· ἐμεῖς θεω-

ροῦμε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ὅπως εἶνε, μία γυναίκα. Ἄλλὰ **τί γυναίκα· ἐξαιρετή, μοναδική.**

Πολλὰ ὀνόματα γυναικῶν ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ποὺ διακρίθηκαν σὲ διάφορες ἐποχές· ἄλλη γιὰ τὸ φυσικό της κάλλος, ἄλλη γιὰ τὰ πλούτη της, ἄλλη γιὰ τὶς γνώσεις της, ἄλλη γιὰ τὴν εὐφυΐα της, ἄλλη γιὰ τὴν ποίησί της, ἄλλη γιὰ τὴν ἀνδρεία της. Ἄλλὰ μέσα στὸ πλῆθος αὐτῶν τῶν γυναικῶν **μία μόνο** ἔφθασε σὲ ἀπροσπέλαστο ὕψος ἀρετῆς καὶ **ἀγιότητος**· ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Οἱ ἀρχαῖοι εἶπαν· «*Πᾶς γὰρ ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*» (Πλάτ. Νόμ. 5,728Α). Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ **ἀγιότητος** εἶνε τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα. Δώστε μου μιὰ σταγόνα, ἓνα γραμμάριο, ἓνα ἠλεκτρόνιο ἀγιότητος! Ὅσο ἀξίζει αὐτὸ δὲν ἀξίζουν τόννοι ὀλόκληροι τῆς ἀνθρώπινης σοφίας.

Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ διέκρινε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀγιότητος. Ποιὰ εἶνε **τὰ συνθετικά τῆς ἀγιότητος**; Πρῶτον ἡ ἀγνότης – «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...*» (κάθ. ὄρθρ. γ' ἤχου)· ἔπειτα ἡ ὑπακοή της – «*Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου*» (Λουκ. 1,38)· καὶ πρὸ παντὸς ἡ μεγάλη, ἡ ἄφθαστη ταπεινώσί της. Ἦταν κῆπος χαρίτων, μέσα στὸν ὁποῖο τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καλλιέργησε ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν.

Ἔτσι ἡ Παναγία ὑψώθηκε ὑπεράνω ὅλου τοῦ γυναικεῖου κόσμου, **ὑπεράνω ὅλων** τῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης (Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Ἰωσήφ, Μωϋσέως...), ὑπεράνω ὅλων τῶν προφητῶν (Ἡσαΐου, Ἰερεμίου, Ἡλία...), ὑπεράνω τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὑπεράνω τῶν ἀποστόλων, ὑπεράνω τῶν ἀγίων, ὑπεράνω ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων.

Γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. Ὁχι Χριστοτόκος, ἀλλὰ **Θεοτόκος**. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς μαζευόμεθα στὸ ναό, γιὰ νὰ τὴν ὑμνήσουμε. Καὶ χαιρόμεθα νὰ ἀκοῦμε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο μὲ τὰ 144 «*χαῖρε*».

* * *

Ἐν τούτοις, ἀγαπητοί μου, εἴμεθα θεομπαῖχτες. Κρίμα τοὺς ὕμνους, τὶς εἰκόνες, τὰ κερία μας. Μέσα στοὺς ναοὺς γινόμεθα ἄγγελοι καὶ ψάλλουμε «*χαῖρε...*», «*χαῖρε...*», «*χαῖρε...*». Ἐξω ὅμως... καλύτερα νὰ ἴσαι κουφός. Τί ἀκουῖς; **βλαστήμιες**. Ποῦ βρισκόμαστε; τί εἶν' αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν; ἔβραιοι, τοῦρκοι, μουσουλμᾶνοι, ἄθεοι, ἄπιστοι; Εἶνε **Χριστιανοὶ** βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ σέβωνται τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σέβονται τὴ μάνα τους. Καὶ ὅμως βλαστημοῦν.

Βλαστημοῦν στοὺς δρόμους, στὰ ἐργοστάσια, στὰ κέντρα διασκεδάσεως, στὰ αὐτοκίνητα, στ' ἀεροπλάνα, στὰ σχολεῖα, σὲ διαδρόμους τῶν δικαστηρίων, στοὺς στρατώνες, **παντοῦ**. Βλαστημοῦν **οἱ πάντες**, μικροὶ - μεγάλοι, στρατιῶτες - ἀξιωματικοί, ἄντρες τῶρα ὅμως καὶ οἱ γυναῖκες. Στὸ βιβλίο μου «*Ὁ ἔλεγχος*» θὰ δῆτε, ὅτι καὶ κάποιος ὡς πρωθυπουργὸς βλαστημοῦσε τὰ θεῖα! Δικαίως λοιπὸν τιμωρούμεθα· ἀφοῦ τέτοιους ἐκλέγουμε, τὸ ἔθνος πάει κατὰ κρημνῶν. Μοῦ ἔλεγε καὶ ἓνας οἰκοδόμος ποὺ ἔχτιζε σπίτια στὴν Ἀθήνα· Σὲ μιὰ οἰκοδομή, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βάλαμε θεμέλιο μέχρι ποὺ τελείωσε, μέτρησα 355 βλαστήμιες!... Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐγὼ ἀπορῶ, πῶς ὁ Μεγαλοδύναμος δὲν ἀνοίγει τὴ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ ὅλους.

Εἴμαστε **ἔθνος βλασφῆμων**. Ἐχομε ρεκόρ στὶς βλασφημίες. Ποῦ καὶ μιὰ ἀκόμη βλασφημία ν' ἀκουγόταν, θὰ ἔπρεπε νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες νεκρικά, ὅτι κάποιος κακὸ ἔγινε. Καὶ ὅμως ὄχι μιὰ ἀλλὰ ἑκατομμύρια βλασφημίες ἀκούγονται· καὶ ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ.

Θὰ ἤθελα νὰ φύγω, νὰ πάω **στὸ Ἅγιον Ὄρος** νὰ βρῶ μιὰ σπηλιά... Ἡ μόνη γωνιά ποὺ δὲν ἀκούγεται βλαστήμια εἶνε ἐκεῖ· ἀσκηταὶ μὲ τὸ κομποσχοῖνι τοὺς προσεύχονται γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὴν πατρίδα κ' ἔχουν τὴν Παναγία προστάτη. Μόνο ἐκεῖ, στὸ «περιβόλι τῆς Παναγίας», δὲ φυτρώνουν τ' ἀγκάθια τῆς βλασφημίας.

Θὰ πῆς· —Ἐγὼ δὲ βλαστημάω, τί τὰ λὲς σ' ἐμένα; νὰ τὰ πῆς σ' αὐτοὺς ποὺ βλαστημᾶνε.

Λάθος κάνεις, κύριε. Εἶσαι κ' ἐσὺ ἔνοχος. Γιατὶ ἂν ἀκούσης ὅτι κάποιος κάπου εἶπε κακὸ λόγο γιὰ τὴ γυναίκα σου, γιὰ τὴ μάνα σου, γιὰ τὸ κορίτσι σου, θὰ γίνῃς θηρίο. Καὶ τί εἶνε ἡ μάνα μας; μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα. Ἄχ Παναγία μου! καμμιά γυναίκα δὲν βλαστημοῦν ὅπως ἐσένα. Ἄν εἴμαστε Χριστιανοί, **μὴν ἀνεχόμεθα πλέον νὰ βλαστημοῦν** τὴν Παναγία. Ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέει· «Νὰ βλαστημήσης - νὰ ὑβρίσης τὴ μάνα μου, σὲ συγχωρῶ· νὰ βλαστημήσης τὴν Παναγία μου, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ».

Κάτι κακὸ θὰ συμβῆ, ἀδέρφια μου. Ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι. Σὰς παρακαλῶ, νὰ αἰσθανθοῦμε βαθεῖα τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀμάρτημα καὶ **ν' ἀρχίσουμε ν' ἀντιδρῶμε**. Ἐὰν ὅλοι ἀγωνιστοῦμε, ἡ ἀμαρτία αὐτὴ θὰ σθῆση. Ἄς γίνουν ὅλα τὰ στόματα μιὰ κιθάρα, ἀπ' τὴν ὁποία θ' ἀκούγεται ὕμνος καὶ μόνο ὕμνος πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, διὰ τῶν εὐχῶν τῆς ὁποίας εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**